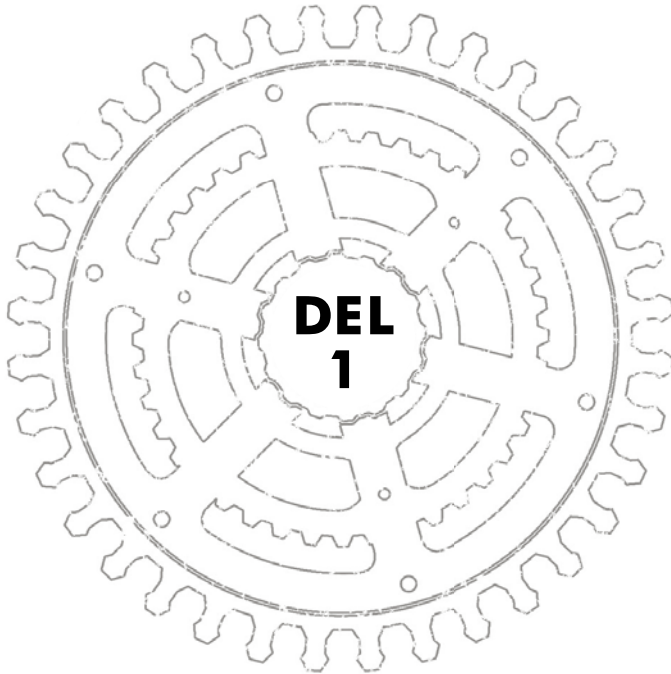
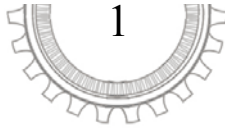

PHILIP REEVE
MORTAL
ENGINES
HELVEDESMASKINER

På dansk ved
Lasse Schmidt

JÆGEREN VÅGNER

I begyndelsen var der ingenting. Så kom der et lysglimt – en hvislende lyd, som sendte en sitren gennem flossede net af drømme og minder. Og så, med et smæld, et brøl, strømmede et blåhvidt sus af elektricitet gennem ham og ind i de udtørrede passager af hans hjerne som brusende tidevand, der fylder en grotte i havet. Hans krop spjættede i en så voldsom krampe, at han et kort øjeblik kun balancerede på hælene og bagehovedet af sit panserkranium. Han skreg og vågnede op i et statisk snevejr med en følelse af at falde.

Han kunne huske sin egen død. Han kunne huske en piges forskræmte ansigt, som stirrede måbende på ham, mens han lå i det våde græs. Hun var et vigtigt menneske, en person, han holdt mere af, end en jæger burde holde af noget som helst, og der havde været et eller andet, han ville fortælle hende. Men han havde ikke været i stand til det. Nu var reminiscensen af hendes skamferede ansigt det eneste, der var tilbage.

Hvad var det, hun hed? Hans mund huskede det.

”H...”

”Den lever!” sagde en stemme.

”HES...”

”Igen. Hurtigt.”

”Oplader ...”

”HESTER...”

”Klar!”

Endnu en elektrisk udladning piskede de sidste rester af minder væk, så han kun vidste, han var jægeren Shrike. Der kom igen liv i et af hans øjne. Gennem en snestorm af interferens så han udflydende former bevæge sig rundt. Langsomt tonede de frem som menneskeskikkelser, oplyst af fakler. På himlen over dem jog skyerne af sted i månens skær, mens regnen silede ned.

Engangsfødte iført beskyttelsesbriller, uniformer og plastikslag stimlede sammen om hans åbne grav. Nogle stod med kvartsjodslanterner, andre betjente maskiner med rækkevis af glødende rør og lysende skiver. Bundter af ledninger var koblet til maskinerne og i den modsatte ende til hans krop. Han fornemmede, at hans stålkranium var blevet fjernet, og at toppen af hans hoved var åbent, så jægerhjernen var blottet.

”Hr. Shrike, kan De høre mig?”

En meget ung kvinde kiggede ned på ham. Han havde et svagt, dragende minde om en pige og tænkte, at det måske var hende. Men nej. Der havde været en defekt ved ansigtet i drømmene, og det her ansigt var perfekt; østerlandsk med høje kindben, lys hud og sorte øjne, som blev indrammet af et kraftigt, sort brillestel. Hendes korte hår var farvet grønt. Under det gennemsigtige regnslag bar hun en sort uniform, og den høje, sorte krave var besat med bevingede, sølvbroderede kranier.

Hun lagde en hånd på det rustne metal på hans bryst og sagde: ”De skal ikke være bange, hr. Shrike. Jeg ved godt, det må være forvirrende for Dem. De har været død i over atten år.”

”DØD?” sagde han.

Den unge kvinde smilede. Hendes tænder var hvide og skæve og lidt for store til hendes lille mund. ”Måske ville det være mere korrekt at sige, at De har slumret. Gamle jægere dør aldrig rigtigt, hr. Shrike ...”

Det buldrede og bragede, for regelmæssigt til at være torden. Et orange lys flimrede i en pulserende rytme hen over skyerne og fik klipperne til at tårne sig op som silhuetter over Shrikes hvilested. Nogle af soldaterne kiggede foruroligt op.

En af dem sagde: ”Kampvognskanoner. De er trængt gennem marskfæstningerne. Deres amfibieforstæder er fremme, inden der er gået en time.”

Kvinden så sig ængsteligt over skulderen og sagde: ”Tak, hr. kaptajn.” Så kiggede hun igen på Shrike, mens hendes hænder arbejdede hurtigt inde i hans kranium. ”De har fået nogle alvorlige skader og har været lukket ned, men nu reparerer vi Dem. Jeg er doktor Oenone Zero fra Genoplivningskorpset.”

”JEG HUSKER INGENTING,” sagde Shrike til hende.

”Deres hukommelse er blevet beskadiget,” svarede hun. ”Jeg kan ikke genoprette den. Det beklager jeg.”

Vrede og en form for panik blussede op i ham. Det var, som om denne kvinde havde stjålet noget fra ham, selv om han ikke længere vidste, hvad det var. Han prøvede at blotte kløerne, men kunne ikke bevæge sig. Han kunne lige så godt have været et øje, som bare lå dér på den våde jord.

”Bare rolig,” sagde doktor Zero. ”Deres fortid betyder intet. Nu skal De arbejde for Den Grønne Storm. Snart får De nye minder.”

På himlen bag hendes smilende ansigt bredte rødt og gult lys sig i kaskader af lydløse eksplosioner. En af soldaterne råbte: ”De kommer! General Nagas deling går til modangreb med tumlere, men det holder dem ikke væk længe ...”

Doktor Zero nikkede og skyndte sig op af graven, mens hun

børstede mudderet af hænderne. ”Vi må få hr. Shrike væk herfra omgående.” Hun så ned på Shrike igen og smilede. ”Bare rolig, hr. Shrike. Vi har et luftskib klar. Vi flyver Dem ud til det centrale jægerværk i Batmunkh Tsaka. Vi får Dem snart på højkant igen ...”

Hun trådte til side og lod to kraftige skikkelser komme forbi.

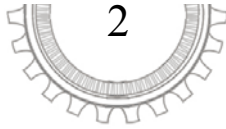
Det var jægere. Deres kropsværn var udsmykket med et grønt lyn. Deres ansigter var udtryksløse og helt glatte bortset fra de små sprækker til øjnene, som lyste grønt, da de løftede Shrike op og lagde ham på en bære. Mændene ved maskinerne skyndte sig at følge trop, mens de tavse jægere bar ham hen ad en sti til en befæstet luftkaravanestation, hvor luftskib efter luftskib steg til vejrs mod den regnfulde himmel. Doktor Zero løb forrest og råbte: ”Skynd jer! Skynd jer! Forsigtig! Han er en antikvitet!”

Stien blev stejlere, og nu åbenbarede årsagen til hendes hastværk og mændenes ængstelse sig for Shrike. Gennem klippesprækkerne så han en enorm vandmasse glitre under den taktfaste artilleriild. På vandet og hen over det flade, mørke land, som strakte sig langs den fjerne kyst, bevægede nogle gigantiske figurer sig af sted. I skæret fra de flammende luftskibe og brændende faldskærme, som dalede mod jorden, kunne han se figurenes pansrede larvefødder, deres enorme kæber og det ene dæk efter det andet, udrustet med fæstninger og kanonstillinger.

Trækbyer. En hel hær, som masede sig frem over marsken. Synet af dem vakte en svag genklang i Shrike. Han kunne godt huske den slags byer, eller i det mindste begrebet ”trækby”. Om han nogensinde havde været om bord på en, og hvad han i givet fald havde lavet der, kunne han ikke erindre.

Mens hans redningsmænd hastede ham hen til et luftskib, så han i et glimt en piges beskadigede ansigt, som kiggede tillidsfuldt på ham i forventning om, at han holdt et løfte.

Men hvem hun var, og hvorfor hendes ansigt dukkede op i hans tanker, vidste han ikke længere.

ANCHORAGE I VINLANDET

Adskillige måneder senere på den anden side af kloden lå Wren Natsworthy i sin seng og betragtede en spinkel månestråle, som ganske langsomt gled hen over loftet i hendes værelse. Det var lidt over midnat, og hun kunne kun høre lyden af sin egen krop og i ny og næ nogle svage knirk, når det gamle hus gav sig. Der kunne umuligt være noget andet sted i verden, der var lige så stille som her: Anchorage i Vinlandet, en forladt isby, kilet ind i den forrevne sydkyst på en ukendt ø i en hemmelig sø i et glemt hjørne af Det Døde Kontinent.

Men trods den dybe stilhed kunne hun ikke sove. Hun vendte sig om på siden for at ligge bedre, mens det varme dynebetræk vikledede sig rundt om hende. Hun havde haft endnu et skænderi med mor under middagen. Det var et af de skænderier, der blev udløst af en bagatel (Wren ville hellere ud med Tildy Smew og Sastrugi-drengene end at vaske op) og endte som en sand krig fuld af tårer og beskyldninger og gammelt nag, som blev trukket frem

og slynget af sted som håndgranater, mens stakkels far trippede rundt om dem og magtesløst sagde: ”Tag det nu roligt, Wren!” og ”Hester, hold nu op!”

Wren var selvfølgelig kommet til kort til sidst. Hun havde taget opvasken og var trampet op i seng, så larmende hun overhovedet kunne. Lige siden havde hun haft tankegalop, og de forsinkede ondsksfulde bemærkninger stod i kø. Mor anede ikke en pløk om, hvordan det var at være femten. Mor var så grim, at hun garanteret ikke havde haft nogen venner, da hun var barn – i hvert fald ikke nogen som Nate Sastrugi, som alle pigerne i Anchorage var vilde med, og som havde sagt til Tildy, at han var vild med Wren.

Der var garanteret aldrig nogen dreng, som havde været vild med mor, altså lige bortset fra far, og hvad far så i hende, var efter Wrens mening et af de helt store uopklarede mysterier i Vinlandet.

Hun vendte sig igen og prøvede ikke at tænke på det. Men hun opgav hurtigt og rejste sig fra sengen. Måske kunne hun få ro i hovedet, hvis hun gik en tur. Og hvis hendes forældre vågnede og ikke kunne finde hende, og de blev bange for, at hun havde druknet sig eller var stukket af, så kunne mor jo selv se, at hun skulle holde op med at behandle hende som et lille barn, ikke? Hun tog tøj, sokker og støvler på og listede nedenunder i det musestille hus.

Mor og far havde valgt huset for seksten år siden, da Anchorage lige var kravlet i land, og Wren kun var en lille klump i mors mave. Det var en familiehistorie, en godnathistorie, som Wren kunne huske fra sin barndom. Freya Rasmussen havde fortalt mor og far, at de havde frit valg mellem alle de tomme huse i den øvre bydel. Valget var faldet på det her; en købmandsvilla på Siriuspladsen, hvorfra der var udsigt ud over luftskibshavnen. Det var et godt hus, hyggeligt og velbygget med klinkegulve, kraftige keramiske varmerør og vægge med bronzeudsmykkede

træpaneler. I årenes løb havde mor og far fyldt det med møbler fra de andre tomme huse rundtomkring og udsmykket det med malerier og alskens sager, lige fra drivtømmer, de havde fundet ved bredden, til nogle antikviteter, far havde taget med hjem fra sine ekspeditioner til De Døde Bjerge.

Wren listede gennem gangen og hen til sin frakke på knagen ved hoveddøren uden at ænse kobberstikkene på væggene eller de antikverede dele fra blendere og telefoner i glasmontren. Hun var vokset op med det hele, og hun var træt af det. Det sidste års tid var huset begyndt at virke for småt, nærmest som om hun var blevet for stor til det. Den velkendte lugt af støv og bonevoks og fars bøger var beroligende, men også på en eller anden måde kvælende. Hun var femten år gammel, og livet klemte som en alt for lille sko.

Hun lukkede døren bag sig, så stille hun kunne, og skyndte sig ned ad Siriuspladsen. Tågen lå tæt som røg over De Døde Bjerge, og Wrens ånde dannede endnu en tåge. Selv om det kun var først i september, kunne hun allerede fornemme vinteren i natte luften.

Månen hang lavt, men stjernerne strålede klart, og i det fjerne skinnede nordlyset svagt. I hjertet af byen tårnede Vinterpaladsets rustne, efeulodne spir sig op mod den lysende himmel. Vinterpaladset havde engang huset Anchorages herskere, men nu var den eneste beboer frøken Freya, som havde været byens sidste markgrevinde og nu var byens lærerinde. Siden Wren var fem, var hun på samtlige hverdage om vinteren gået hen til klasselokalet i stueetagen for at høre frøken Freya fortælle om geografi og logaritmer og bydarwinisme og mange andre ting, hun garanteret aldrig nogensinde ville få brug for. Det havde kedet hende dengang, men nu, hvor hun var femten og for gammel til skolen, savnede hun det helt forfærdeligt. Hun ville aldrig mere komme til at sidde i det kære, gamle klasselokale,

medmindre hun sagde ja til frøken Freyas tilbud og hjalp hende med at undervise de mindre børn.

Frøken Freya havde spurgt hende om det for flere uger siden og skulle snart have et svar, for når først høsten var i hus, skulle børnene i Anchorage tilbage på skolebænken. Men Wren vidste ikke, om hun ville være frøken Freyas assistent eller ej. Hun ønskede ikke engang at tænke på det. Ikke i nat.

For enden af Siriuspladsen førte en jerntrappe ned til maskindistriktet. Wren trampede ned ad den og blev mødt af en sommerlig duft, mens hun hørte rustflagerne ramme høstakkene under sig. Engang summede bydelen af travlhed og larm, når Anchorages motorer arbejdede for fuldt tryk, og byen skøjtede hen over isen i det højeste nord på jagt efter bytte. Men byens rejser var stoppet, før Wren blev født, og maskindistriktet var blevet bygget om til lagerhal til halm og rodfrugter og vinterstald til kvæget. Månens stråler kilede sig ind gennem ovenlysvinduer og huller i dækpladerne og lyste på halmballerne, som var stablet op mellem de tomme brændstoftanke.

Da Wren var lille, havde de forladte etager været hendes legeplads, og når hun var trist til mode eller kedede sig, elskede hun stadig at gå tur hernede og drømme sig om bord på en by, der bevægede sig. De voksne talte altid om de forfærdelige gamle dage og om, hvor skræmmende det havde været at leve i evindeligt fare for at blive fortæret af en hurtigere og større by. Men Wren ønskede mere end noget andet at opleve trækbyerne, som tårnede sig op som bjerge, eller at flyve fra by til by om bord på et luftskib, som mor og far havde gjort, før hun blev født. Far havde et fotografi på sit skrivebord, hvor man kunne se dem stå på en fortøjningsmole om bord på en by ved navn San Juan De Los Motores foran deres rappe, lille luftskib *Jenny Haniver*. Men de talte aldrig om de eventyr, de havde oplevet. Hun vidste kun, at de var endt med at lande på Anchorage, hvor den skurkagtige

professor Pennyroyal havde stjålet skibet, og at de derefter havde valgt at slå sig ned og affinde sig med at udfylde deres roller i det hyggelige, døsigelige liv i Vinlandet.

Hvor typisk, tænkte Wren og indsnusede den varme, let sødlige duft af halm. Hun ville gerne have været datter af en flyvende købmand. Det måtte være et liv i sus og dus og i hvert fald meget mere spændende end livet herude på den ensomme ø blandt folk, der syntes, at årets helt store højdepunkter var at ro om kap og at få æblehøsten i hus.

Det gav et sæt i hende, da en dør knirkede et sted i mørket. Hun var blevet så vant til stilheden og ensomheden, at det næsten var uhyggeligt at tænke på, at der var andre, som luskede rundt hernede. Så gik det op for hende, hvor hun var. Hun havde forvildet sig ind i hjertet af distriktet, hvor Anchorages maskinmester, Caul, boede alene i et gammelt skur mellem to støttepiller. Han var den eneste beboer på Anchorages nedre dæk, for ingen andre kunne drømme om at leve hernede omgivet af rust og mørke, når der nu var smukke, tomme palæer oppe i sollyset. Men Caul var excentrisk. Han var vokset op i den undersøiske røverby Grimsby og brød sig ikke om sollys endsige om at få gæster. Han havde engang været på venskabelig fod med hr. Scabious, byens forhenværende maskinmester, men siden den gamle mand døde, havde han holdt sig for sig selv hernede i dybet.

Så hvorfor gik han rundt i maskindistriktet her midt om natten? Wren kravlede nysgerrigt op ad en stige, som førte op til en af de øvre løbebroer, hvorfra man kunne se ud over de gamle smøregrave og hen til Cauls skur. Caul stod udenfor. Han havde en elektrisk lygte, som han holdt op med den ene hånd for at læse en papirlap, han holdt i den anden. Efter et øjeblik stak han papiret i lommen og gik hen mod kanten af byen. Wren skyndte sig ned ad stigen igen og fulgte efter lyset. Det var ret spændende. Da hun som lille havde arbejdet sig gennem det beskedne

udvalg af børnebøger i markgrevindens bibliotek, havde hendes yndlingshistorier handlet om modige skolepigerdetektiver, som gang på gang spændte ben for smuglere og afslørede skumle antitrækspioner. Hun havde altid været ærgerlig over, at der ikke var nogen kriminelle i Vinlandet. Men var der ikke noget om, at Caul engang havde været tyv? Måske havde han givet efter for sine gamle tilbøjeligheder.

Problemet var bare, at der ikke var nogen grund til at stjæle noget som helst i Anchorage. Man kunne tage hvad som helst fra de mange hundrede forladte butikker og huse. Mens Wren banede sig vej gennem bunkerne af store og små maskindele bag Cauls skur, prøvede hun at finde en mere sandsynlig forklaring på hans natlige udflugt. Måske kunne han heller ikke sove. Måske var han bekymret over noget. Wrens veninde Tildy havde fortalt hende, at for mange år siden, dengang Anchorage fandt frem til Vinlandet, havde Caul været forelsket i frøken Freya, og hun havde også været forelsket i ham. Men det var aldrig blevet til noget, fordi Caul allerede dengang havde været så underlig. Kunne det tænkes, at han gik rundt i maskindistriktets gader om natten af ren og skær længsel og ulykkelig kærlighed? Eller var han mon forelsket i en anden, som han havde et natligt stævnemøde med her ved byens yderkant?

Wren blev helt begejstret ved tanken om at have noget saftigt at fortælle Tildy i morgen og satte farten op.

Men da de nåede ud til kanten, stoppede Caul ikke. I stedet gik han ned ad en trappe og hen ad den nøgne jord. Så fortsatte han op ad bakken, mens lyskeglen fra lygten svingede fra side til side foran ham. Wren ventede et øjeblik, så hoppede hun ned på det fjedrende lyngtæppe og sneg sig efter ham ad stien op til det summende turbinehus af kampesten, som hørte til hr. Scabious' vandværk. Caul stoppede heller ikke der, men fortsatte op gennem æbleplantagerne, hen over en græsmark og videre ind i skoven.

På øens højeste punkt, hvor fyrretræerne fyldte luften med duften af harpiks, og klipperne ragede op gennem det tynde græs som pigge på en drageryg, stoppede Caul, slukkede sin lygte og så sig omkring.

Små tyve meter under ham krøb Wren sammen mellem de krydsende skygger. Et lille vindpust tog fat i hendes hår, og over hende bevægede træerne deres små grene som hænder, der strakte sig op mod himlen.

Caul så ned på den sovende by, som puttede sig i bugten på øens sydkyst. Så vendte han ryggen til den, løftede lygten og tændte og slukkede den tre gange. *Han er blevet vanvittig*, tænkte Wren først, men så: *Nej, han signalerer til nogen, præcis ligesom den onde rektor i Milly Crisp og mysteriet på Dæk Tolv!*

Og ganske rigtigt. Nede blandt de øde, klippefulde vige på nordkysten besvarede et andet lys blinkene.

Caul fortsatte, og Wren satte efter ham igen, ned ad øens stejle nordskråning, så byen forsvandt ud af syne. Måske havde han og frøken Freya fundet sammen igen, men holdt det hemmeligt af frygt for sladder. Det var en romantisk tanke, og Wren kom til at smile for sig selv, mens hun fulgte efter Caul ned ad det sidste stejle stykke gennem en klynge birketræer og videre ud på en strand, der var indrammet af en pynt på hver side.

Frøken Freya ventede ikke på ham. Men det var der en anden, der gjorde. En mand stod i vandkanten og spejdede, da Caul trampede ned til ham gennem rullestenene. Selv på afstand i nordlysets svage skær kunne Wren se, at det var en, hun aldrig havde set før.

I starten troede hun ikke sine egne øjne. Der var jo *ingen* fremmede i Vinlandet. Der var kun dem, som var ankommet om bord på Anchorage, eller som var blevet født her siden, og Wren kendte dem alle sammen. Men manden på kysten kendte hun ikke, og hans navn havde hun aldrig hørt før.

”Caul, min gamle skibskammerat! Hvor er jeg glad for at se dig igen!”

”Gargle,” sagde Caul usikkert uden at trykke den hånd, der blev strakt frem mod ham. De sagde noget mere, men Wren havde for travlt med at spekulere over den fremmedes identitet til at høre efter. Hvem kunne han være? Hvordan var han kommet herud? Hvad ville han?

Da svaret slog hende, brød hun sig ikke om det.

De glemte drenge. Den bande, som Caul engang havde været med i. Det var dem, der havde udplyndret Anchorage med deres mærkværdige, edderkoppeagtige maskiner, dengang byen rejste omkring på isen. Caul havde forladt banden for at rejse med frøken Freya og hr. Scabious. Eller havde han? Havde han i al hemmelighed været i kontakt med de glemte drenge i alle de år og ventet på, at byen faldt til og fik fremgang, så han kunne tilkalde dem til et nyt plyndringstogt?

Den fremmede på strandbredden var dog ikke nogen dreng, men en fuldvoksen mand med langt, mørkt hår. Han bar langskaftede støvler som en sørøver fra historiebøgerne og en frakke, der gik ned til knæene. Han slog flapperne på frakken tilbage og stak tommelfingrene i bæltet, og Wren fik øje på en pistol i et hylster i siden. Nu var hun klar over, at hun slet ikke burde være her. Hun havde lyst til at løbe hjem og advare mor og far. Men de to mænd var gået i hendes retning, og hvis hun løb nu, ville de opdage hende. Hun krøb endnu mere sammen under de lave tornbladsbuske bag strandbredden og afpassede sine bevægelser, så de faldt sammen med de små bølger, der slog ind over rullestenene.

Ham, der hed Gargle, sagde noget, der lød som en vittighed, men Caul afbrød ham brat. ”Hvad laver I her, Gargle? Jeg troede, jeg havde set de glemte drenge for sidste gang. Jeg fik lidt af et chok, da din besked pludselig lå under min dør. Hvor længe har I lusket rundt i Anchorage?”

”Siden i går,” sagde Gargle. ”Vi kom bare forbi for at sige hej og se, hvordan du har det. Du ved, som venner nu gør.”

”Hvorfor gør I det så ikke åbenlyst? Hvorfor besøger I mig ikke bare om dagen? Hvorfor skal I lægge beskeder og få mig til at gå herud midt om natten?”

”Det ville jeg altså også gerne have gjort, Caul. Jeg havde planlagt at lægge til med klæbebåden frit fremme ved molen, men jeg sendte selvfølgelig lige et par krabbekameraer i forvejen, bare for at være på den sikre side. Og det var godt, skal jeg lige love for. Hvad er der dog sket, Caul? Jeg troede, du ville blive en stor mand her! Hvordan er det, du ser ud? Overalls smurt ind i olie, snusket hår og ugegammelt skæg. Er ’den bindegale bums’-looket det helt store i Anchorage i år? Jeg troede, du skulle giftes med hende markgrevinden, hende der Freya ... hvad var det nu, hun hed?”

”Rasmussen,” sagde Caul mismodigt. Han vendte ryggen til den anden mand. ”Det troede jeg også. Men det gik ikke, Gargle. Det er en lang historie. Livet er slet ikke, som man regner med, når man ser det gennem krabbekameraerne. Jeg har aldrig rigtig passet ind her.”

”Jeg ville da ellers have troet, at tørvæsenerne havde taget imod dig med åbne arme,” sagde Gargle og lød rystet. ”Du gav dem jo kortet og alt muligt.”

Caul trak på skuldrene. ”De var nu flinke nok alle sammen. Jeg passer bare ikke ind. Jeg kan ikke finde ud af at tale med dem, og det betyder meget for tørvæsenerne, at man taler sammen. Dengang hr. Scabious levede, var det fint nok. Vi arbejdede sammen og behøvede ikke sige noget. Vi havde arbejdet i stedet for ordene. Men nu er han væk ... Hvad med dig? Og hvad med Onkel? Hvordan har Onkel det?”

”Du er da ligeglad!”

”Nej, jeg er ikke. Jeg tænker tit på ham. Er han ...?”

”Den gamle er der stadig, Caul,” sagde Gargle.

”Sidste gang, jeg talte med dig, havde du planer om at skille dig af med ham og overtage ...”

”Det har jeg da også gjort,” sagde Gargle med et bredt smil, der lyste som en hvid, diffus stribe i mørket. ”Onkel er ikke så skarp i bolden, som han engang har været. Han er aldrig rigtig kommet over det, der skete på Djævløen. Han mistede så utroligt mange af sine bedste drenge, og det var hans egen skyld. Det havde nær taget livet af ham. I dag ordner jeg stort set alt for ham. Drengene ser op til mig.”

”Det tror jeg gerne,” sagde Caul. Hans ord var ladet på en måde, Wren ikke kunne forstå. Det virkede nærmest, som om de fortsatte en samtale, der var begyndt for længe siden, før hun overhovedet blev født.

”Du sagde, du har brug for min hjælp,” sagde Caul.

”Jeg ville bare lige spørge,” sagde Gargle. ”Vi er jo gamle venner.”

”Hvad har du planlagt?”

”Jeg har da ikke planlagt noget.” Gargle lød såret. ”Caul, det her er altså ikke noget plyndringstogt. Jeg vil ikke stjæle fra dine søde tørvenner. Jeg vil kun have én ting, en lillebitte ting, ingen kommer til at savne. Jeg har ledt med krabbekameraerne og sendt min bedste tyv ind, men vi kan ikke finde den, så jeg tænkte: ’Vi har brug for en indenfor.’ Og her er du. Jeg har sagt til min besætning, at vi kan regne med Caul.”

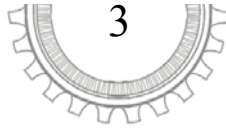
”Nå, men du tager fejl,” sagde Caul. Hans stemme skælvede. ”Det kan godt være, jeg ikke passer ind her, men jeg er heller ikke nogen glemmt dreng. Ikke længere. Jeg vil ikke hjælpe dig med at stjæle fra Freya. I skal væk herfra. Jeg siger ikke til nogen, at I har været her, men jeg holder øjne og ører åbne. Hvis jeg hører et krabbekamera luske rundt, eller hvis noget pludselig mangler, så fortæller jeg tørvæsenerne alt om jer. Jeg sørger for,

at de venter på jer, næste gang I lusker ind i Anchorage på den her måde.”

Han vendte sig om, trampede hurtigt tilbage over stranden og brasede gennem tornbladene under en halv meter fra Wrens skjulested. Hun hørte ham snuble og bande, da han begyndte at gå op ad bakken, og så blev lyden svagere, efterhånden som han kom højere op. ”*Caul!*” råbte Gargle, men ikke særlig højt. Det var snarere et hviskende, såret og skuffet råb. ”*Caul!*” Så gav han op og stod stille og tankefuld, mens han lod en hånd glide gennem håret.

Wren gjorde sig lige så stille klar til at snige sig væk mellem træerne, så snart Gargle vendte ryggen til hende. Men det gjorde han ikke. I stedet løftede han hovedet, så direkte hen mod hendes gemmested og sagde: ”Mine øjne og ører er skarpere end gamle Cauls, min ven. Kom frit frem.”

KLÆBEBÅDEN *AUTOLYKOS*

Wren rejste sig op, snurrede rundt og satte i løb i én krumbøjet, panikslagen bevægelse. Men før hun havde taget tre skridt, trådte endnu en fremmed person ud af mørket og tog fat i hende, svingede hende rundt og smed hende ned på jorden.

”Caul!” råbte hun, men en kold hånd blev lagt over hendes mund. Et blegt ansigt kiggede ned på hende, halvt skjult bag sit lange, uglede hår, og snart efter ankom manden fra stranden også. En lygte blev tændt, og en lille, skarpt blålig lyskegle fik Wren til at misse med øjnene.

”Rolig,” sagde ham, der hed Gargle. ”Rolig nu. Det er en kvinde. En ung kvinde. Det tænkte jeg nok.” Han holdt faklen væk, så Wren kunne se ham. Hun havde regnet med, at han ville være på Cauls alder, men Gargle var yngre. Han smilede. ”Hvad hedder du, unge dame?”

”Wr-Wren,” fremstammede Wren. ”Wr-Wren N-N-N-N-Nats-

worthy.” Da Gargle havde fået frasorteret alle de overflødige N’er, blev hans smil bredere og varmere.

”Natsworthy? Da vel ikke Tom Natsworthys datter?”

”Kender du min far?” spurgte Wren. I sin forvirring tænkte hun på, om hendes far mon også kom ned og holdt hemmelige møder med de glemte drenge i bugterne på nordkysten, men Gargle talte selvfølgelig om gamle dage, før hun blev født.

”Ham kan jeg sagtens huske,” sagde Gargle. ”Han var vores gæst om bord på *Skrueormen* i en periode. Han er en god mand. Din mor skulle vel aldrig være hende med arret i ansigtet? Hvad var det nu, hun hed ...? Nå ja, Hester Shaw. Jeg har altid tænkt, at det viste noget om Tom Natsworthys kvaliteter, at han kunne elske en som hende. Udseendet betyder ikke noget for ham. Han ser ind bag det ydre. Det er en sjældenhed blandt tørvæsenerne.”

”Hvad skal vi stille op med hende, Gar?” spurgte Wrens tilfangetager med en underligt blød stemme. ”Skal hun kyles ud til fiskene?”

”Vi tager hende med om bord,” sagde Gargle. ”Jeg vil gerne lære Tom Natsworthys datter at kende.”

Wren havde været ved at falde til ro, men blev nu grebet af panik igen. ”Jeg skal altså hjem!” peb hun og prøvede at kante sig væk, men Gargle stak en arm ind under hendes.

”Kom nu bare med om bord et øjeblik,” sagde han og smilede indsmigrende. ”Jeg vil godt lige tale lidt med dig og forklare, hvorfor vi ligger herude i søen og gemmer os som et par gemene tyve. Vi *er* jo selvfølgelig tyve, men jeg synes lige, du skal høre min version af historien, før du beslutter dig.”

”Hvad skal jeg beslutte?” spurgte Wren.

”Du skal beslutte, om du vil fortælle dine forældre og venner, hvad du har set her i aften.”

Wren fornemmede, at hun kunne stole på ham, men hun var ikke sikker. Hun havde aldrig før skullet overveje, om hun kunne

stole på nogen. Gargles smil forvirrede hende, så hun så forbi ham og ned på bredden. Vandet mellem de to pynter skinnede blå. Først troede hun bare, det var efterveerne af at have været blændet. Men den blå farve blev klarere og klarere, og det gik op for hende, at det var et lys, som skinnede gennem vandet nedefra. Noget stort steg op mod overfladen cirka ti meter fra bredden.

Bag Cauls skur i maskindistriktet lå den rustende klæbebåd, som havde ført ham til Anchorage i sin tid. Den hed *Skrueormen*, og Wren og hendes venner havde tit leget skjul mellem dens kroggede ben, da de var små. Hun havde altid syntes, den virkede lidt komisk med sine store, flade fødder og ruder, der bulede ud foran som udstående øjne. Hun havde aldrig drømt om, hvor glidende en klæbebåd bevægede sig, og hvor elegant dens runde skrog så ud, når månens stråler gled hen ad den, mens den kravlede op på stranden.

Denne klæbebåd var mindre og fladere end *Skrueormen*, den lignede mere en flåt end en edderkop. Wren kunne ane, at den vist var malet i et takket camouflagemønster, men det var svært at se i lyset fra månen. Gennem de konvekse ruder kunne hun se en lille dreng betjene styretøjet. Hans ansigt blev forvrænget af vandet, som gled ned ad glasset. Han stoppede maskinen i vandkanten, og med et hydraulisk støn blev en rampe kørt ud af maven og skrabede hen over småstenene. ”Klæbebåden *Autolykos*,” sagde Gargle og inviterede Wren om bord med en håndbevægelse. ”De glemte drenges nautiske stolthed. Stig endelig om bord. Kom nu. Jeg lover, at vi ikke dykker ned, før vi har sat dig i land.”

”Hvad nu, hvis der kommer flere tørvæsener?” spurgte den anden glemte dreng, som ikke var nogen dreng, opdagede Wren, men en køn og mistroisk pige. ”Hvad nu, hvis Caul slår alarm?”

”Caul har givet os et løfte,” sagde Gargle. ”Det er godt nok til mig.”

Pigen skulede til Wren. Hun var ikke overbevist. Hendes korte

uldfrakke stod åben, og hun havde en pistol i bæltet. *Jeg har ikke noget valg*, tænkte Wren. *Jeg er nødt til at stole på Gargle*. Og da hun først havde besluttet sig, var det let at gå op ad rampen og ned i klæbebadens blå bug. Hvis Gargle virkelig var ude på at myrde hende, kunne han trods alt bare have gjort det inde på strandbredden.

Hun blev ført agterud og ind i det, der måtte være Gargles private kahyt. Her skjulte draperier de triste stålskoter, og der lå bøger og nipsgenstande rundt omkring. En glødende røgelsespind maskerede stanken af mug og metal og fik Wren til at tænke på sofistikerede mennesker og fjerne steder. Hun satte sig ned på en stol, mens Gargle slog sig ned på køjen. Pigen ventede i døren, stadig skulende. Den lille dreng, Wren havde set gennem ruden, stod bag hende og kiggede på Wren med store, måbende øjne, indtil Gargle sagde: ”Tilbage på din post, Fishcake.”

”Jamen ...”

”Nu!”

Drengen pilede væk. Gargle sendte Wren et skævt smil. ”Det må du undskylde. Fishcake er en af de grønne. Han er ti og er først lige kommet ud fra Kleptomaniom. Han har aldrig før set et tørvæsen, kun på krabbekameraskærmene. Og så er du ovenikøbet sådan et kønt et af slagsen.” Wren rødmede og kiggede ned i gulvet, hvor mudderet fra hendes støvler dryppede ud over Gargles tykke tyrkiske tæpper. ”Kleptomaniom” var der, hvor de glemte drenge blev trænet, kunne hun huske. De blev bortført fra flådebyerne, når de var for små til overhovedet at kunne huske det, og ført ned til den undersøiske by Grimsby, hvor de blev oplært i tyverikunstens mange discipliner. Og krabbekameraerne var robotkameraer, de udspionerede deres ofre med. Frøken Freya havde fået sine elever til at lave et helt projekt om de glemte drenge. Dengang havde det virket fuldstændig meningsløst for Wren at skulle lære om dem.

Gargle vendte sig om mod pigen i døren. ”Remora, vores gæst fryser vist. Henter du ikke lige en kop varm kakao til hende?”

”Jeg vidste ikke, der også var glemte piger,” sagde Wren, da Remora var gået.

”Der er sket mange ting i Grimsby, siden Caul sidst var der,” svarede Gargle. ”Mellem os sagt, Wren, så er det stort set mig, der kører hele butikken nu. Jeg har fået mange af Onkels rå børster og bisser smidt ud og overtalt ham til så småt at indlemme piger i gruppen. Det var på ingen måde godt for os at leve uden piger. De gør os mere civiliserede.”

Wren så hen mod døren. Pigen, de kaldte Remora, baksede rundt med nogle gryder i noget, der lignede et køkken. Hun så ikke ligefrem ud til at være i stand til at gøre nogen som helst mere civiliseret. ”Er hun så din kone?” spurgte hun og supplerede for ikke at virke snerpet. ”Eller er hun din kæreste eller sådan noget?”

Ude i køkkenet så Remora skarpt op. Gargle sagde: ”Mora? Nej! Men det har faktisk vist sig, at nogle af pigerne er bedre tyve end drengene. Remora er en af de bedste, vi har. Præcis ligesom lille Fishcake er vores bedste mekaniker, trods sin spæde alder. Jeg ville kun have de bedste med på det her togt. Forstår du, Wren, der er en ting i Anchorage, som jeg har alvorligt brug for. Jeg så den dengang for alle de år siden, da jeg var her sammen med Caul om bord på *Skrueormen*. Men jeg stjal den ikke dengang, for jeg troede ikke, den skulle bruges til noget.”

”Hvad er det?” spurgte Wren.

Gargle svarede ikke med det samme, men ventede og kiggede indgående på hende, som ville han være helt sikker på, at han kunne betro sig til hende. Det kunne Wren godt lide. Han behandlede hende ikke som et barn, som de fleste andre stadig gjorde. ”En ung kvinde” havde han kaldt hende, og nu talte han voksent til hende.

”Jeg er ked af at gøre det her,” sagde han til sidst og lænede sig

frem mod hende med et intenst, vedholdende blik. ”Du er nødt til at tro på mig. Jeg har det hæsligt med at komme snigende på den her luskede måde. Jeg ville hellere helt åbenlyst komme sejlene ind i jeres havn om bord på *Autolykos* og sige: ’Halløj. Vi er jeres venner fra Grimsby, og vi er kommet for at bede jer om hjælp.’ Hvis Caul havde haft den fremgang her, som jeg havde håbet på, havde det måske kunnet lade sig gøre. Men som situationen er nu, hvem ville så stole på os? Vi er glemte drenge. Tyve. De ville aldrig nogensinde tro på, at vi kun er ude efter en bog; én enkelt bog fra markgrevindens bibliotek.”

Remora kom ind i kahytten igen og rakte Wren et blikkrus fuld af varm, lækker kakao. ”Tak,” sagde Wren. Hun var glad for, at der skete noget, for Gargle måtte ikke se, hvor rystet hun var over hans ord. Frøken Freyas bibliotek var et af Wrens yndlingssteder; et skatkammer fyldt med tusindvis af vidunderlige, gamle bøger. Engang havde det ligget på Vinterpaladsets øverste etager, men ingen boede deroppe nu, og frøken Freya sagde, det var spild at fyre op i hele bygningen bare på grund af bøgerne, så biblioteket var blevet flyttet nedenunder ...

”Det er derfor, du ikke kan finde det, du leder efter!” sagde hun pludselig. ”Bøgerne er blevet flyttet, siden du var her sidst!”

Gargle nikkede og smilede beundrende til hende. ”Du har fuldstændig ret,” sagde han. ”Vores krabbekameraer kunne være flere uger om at finde den rigtige bog, og vi har ikke flere uger. Så jeg tænkte på, om du vil hjælpe os, frøken Natsworthy?”

Wren havde lige taget en tår af kakaoen. Anchorages chokoladeforråd var blevet tømt for mange år siden, og hun havde glemmt, hvor godt det smagte. Men da Gargle spurgte hende om hjælp, var hun lige ved at få den galt i halsen. ”Mig?” spruttede hun. ”Jeg er ikke nogen tyv ...”

”Jeg beder dig heller ikke om at stjæle,” sagde Gargle. ”Men din far er en klog mand. Han er på god fod med markgrevinden,

så vidt jeg husker. Du kunne garanteret få ham til at fortælle dig, hvor bogen står. Bare find den, og fortæl mig, hvor den er. Så sender jeg Remora ind, og så klarer hun resten. Den hedder Blikbogen.”

Wren havde været klar til at nægte, men hun havde aldrig nogensinde hørt om den bog, og det fik hende til at tøve. Hun havde troet, han ville nævne en af Anchorages skatte; den store, illuminerede *Isgudernes handlinger* eller Wormwolds *Historia Anchoragia*. Hun sagde: ”Hvad i alverden skal man med en hel bog om blik?”

Gargle grinede, som om hun havde fortalt en god vittighed. ”Den *handler* ikke om blik,” sagde han. ”Det er det, den er lavet af. Siderne er af metal.”

Wren rystede på hovedet. Hun havde aldrig set sådan en bog. ”Hvorfor vil I dog have den?” spurgte hun.

”Fordi vi er tyve, og den skulle være meget værdifuld,” sagde Gargle.

”Ja, det må den da være, når I er rejst så langt ...”

”Der er folk rundtomkring, som samler på gamle bøger og den slags. Vi kan bytte den til andre ting, vi har brug for.” Gargle tøvede, men bevarede øjenkontakten og sagde så alvorligt: ”Kom nu, Wren. Bare spørg din far. Han snusede altid rundt på museer og biblioteker, dengang jeg kendte ham. Han ved måske, hvor Blikbogen er.”

Wren overvejede det, mens hun drak resten af kakaoen. Hvis han havde bedt hende om *Isgudernes handlinger* eller en eller anden stor klassiker, havde hun sagt nej med det samme. Men en metalbog, som hun ikke engang havde hørt om ... Den kunne da umuligt være særlig vigtig, vel? Der var næppe nogen, der ville savne den. Og Gargle ville åbenbart virkelig gerne have fat i den.

”Jeg skal nok spørge,” sagde hun tøvende.

”Tak!” Gargle tog hendes hænder i sine. Han havde varme

hænder, og hans øjne var faktisk ret smukke. Wren tænkte på, hvor blæret det ville være at fortælle Tildy, at hun havde siddet her midt om natten og drukket kakao i en flot undervandspirats kahyt, men så kom hun i tanke om, at hun aldrig nogensinde kunne fortælle Tildy eller nogen anden om Gargle og *Autolykos*. Det gjorde det på en underlig måde endnu bedre. Hun havde aldrig før haft en rigtig hemmelighed.

”Vi mødes oppe mellem træerne på bakketoppen ved sekstiden i morgen,” sagde Gargle. ”Er det i orden? Kan du snige dig væk?”

”Det er der, vi spiser. Det ville de opdage. Min mor ...”

”Så klokken tolv. Klokken tolv eller lige efter.”

”Okay ...”

”Godt. Hvad så nu? Skal Remora følge dig hjem?”

”Jeg skal nok finde vej,” sagde Wren. ”Jeg går tit rundt i mørket.”

”Du skal nok blive en god glemt pige en dag,” sagde Gargle og grinede for at signalere, at han bare lavede sjov. Han rejste sig, og hun skyndte sig at følge trop. Så gik de gennem klæbebådens gange og ud mod landgangsrampen, mens grønskollingen Fishcake kiggede ud på dem fra styrekabinen. Udenfor var det koldt, månen skinnede klart, og vandet skulpede ind mod bredden, som om intet var hændt. Wren vinkede, sagde farvel og vinkede igen, og så gik hun hurtigt hen over stranden og ind mellem træerne.

Gargle kiggede efter hende, til hun var ude af syne. Remora stillede sig ved siden af ham og lagde sin hånd i hans. ”Stoler du på hende?” spurgte hun.

”Det ved jeg ikke. Måske. Det er i hvert fald forsøget værd. Vi har ikke tid til at blive her og lede efter den selv, og vi kan ikke bruge krabbekameraerne til meget i det her hul. Tørvæsenerne kan sagtens huske os og lægger hurtigt to og to sammen, hvis de hører de små, magnetiske fødder klapre rundt inde i deres ventilationskanaler. Men bare rolig. Jeg får Fishcake til at sende

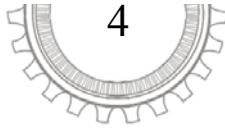
et par stykker ud for at overvåge Wrens hus, så vi ved, om hun sladrer til sine forældre.”

”Hvad nu, hvis hun gør?”

”Så slår vi dem alle sammen ihjel,” sagde Gargle. ”Og du får lov til at ordne Wren selv med din smukke, lille dolk.” Han kysede hende. Så vendte de sig om og gik om bord igen.

Imens gik Wren intetanende hjemad, helt ør i hovedet og med en blanding af dårlig samvittighed og glæde i kroppen. Hun havde det, som om hun var blevet mere voksen de sidste par timer end de foregående femten år.

SAGNET OM BLIKBOGEN

Da dagen gryede, var det helt skyfrit. Himlen over søen var blå som en klokkeblomst, vandet var krystalklart, og øerne i Vinlandet hvilede pænt og roligt på deres eget spejlbillede. Wren sov længe, udmattet efter sit natlige eventyr. Men uden for vinduet var Anchorage så småt ved at vågne. Brænderøg steg op fra skorstenene i den gamle bys tredive beboede huse, og fiskerne råbte godmorgen til hinanden, da de begav sig ned ad trapperne til anløbsstranden.

På søens nordlige bred rejste et farverigt bjerg sig meget højere end De Døde Bjerge mod syd. De nederste skrænter var spraglede af grønne fyrretræsskove og blomsterfyldte enge, og på den ene eng gik en flok hjorte og græssede. Der var mange hjorte i skovene på den grønne kyst, og en del af dem var endda svømmet over søen for at slå sig ned på de ufremkommelige øer. Folk havde brugt meget tid på at fundere over, hvordan de var kommet til området. Om de havde overlevet siden Det Gamle Amerikanske Imperiums fald og var vandret ned fra det frosne

land nordpå, eller om de måske var kommet fra et større grønt område meget længere mod vest. Hester Natsworthy gik kun op i, hvor meget kød der var på dem. Fra sit skjul bag træerne med vinden i ryggen trak hun buestrengen tilbage.

Der lød en hurtig, blød hvislen fra buen, og hjortene gjorde bukkespring og satte i fuld galop op ad bakken og ind bag buskene. Men den største då faldt død om med Hesters pil i hjertet og de tynde ben sparkende vildt ud i luften. Hester gik op ad bakken, trak pilen ud og tørrede spidsen af i en håndfuld tørt græs, før hun satte den tilbage i koggeret på ryggen. Blodet var meget lyst i solen. Hun dyppede en finger i såret og smurte en stribe blod på sin pande, mens hun mumlede en bøn til jagtgudinden om at undgå spøgelse. Så løftede hun kadaveret op på skulderen og begyndte at gå ned ad bakken mod sin båd. De andre vinlændere gik sjældent på hjortejagt. De sagde, at søens fisk og fugle var kød nok til dem. Men Hester havde en mistanke om, at hjortenes smukke pels og store, mørke øjne gik lige i deres bløde hjerter, så de ikke nænnede at skyde dem. Hesters hjerte var ikke blødt, og jagt var hendes force. Hun nød stilheden og ensomheden om morgenen i skovene, og sommetider nød hun at være væk fra Wren. Med vemod tænkte hun tilbage på den lille, grinende pige, Wren engang havde været, som plaskede rundt i vandet ved bredden og kom op og sad på skødet og puttede, mens Hester sang for hende. Når Wren kiggede hengivent op på Hester og lod sine små, buttede fingre løbe hen over det gamle ar i hendes ansigt, havde hun tænkt, at der omsider var en, som kunne elske hende betingelsesløst, og som var ligeglad med hendes udseende. For selv om Tom altid sagde, at det ikke betød noget, var Hester aldrig sluppet af med en svag frygt for, at han inderst inde drømte om en smukkere kvinde.

Men Wren var blevet større, og da hun var otte eller ni, kom dagen, hvor hun begyndte at se på Hester på samme måde som alle

andre. Hun behøvede ikke at sige noget. Hester kendte udmærket det medlidende, skamfulde blik, og hun kunne fornemme Wrens forlegenhed, når de var ude sammen og mødte hendes venner. Hendes datter skammede sig over hende.

”Det er bare en overgang,” sagde Tom, når hun beklagede sig til ham. Tom forgødede Wren, og på Hester virkede det, som om han altid tog hendes parti. ”Hun kommer snart over det. Du ved jo, hvordan børn er.”

Men Hester vidste ikke, hvordan børn var. Hendes egen barndom var sluttet, da hun var en lille pige. Da hendes mor og ham, hun troede var hendes far, begge to var blevet myrdet af hendes rigtige far, Thaddeus Valentine. Hun anede ikke, hvordan det var at være en almindelig pige. Da Wren blev større og mere egenrådig, og hendes morfars lange, krumme næse begyndte at stikke ud fra hendes ansigt som en kniv boret gennem et portræt, da blev det sværere og sværere for Hester at blive ved med at bevare tålmodigheden over for hende. En gang eller to havde hun skamfuldt taget sig i at ønske, at Wren aldrig var blevet født, og at det kun var hende og Tom igen ligesom i gamle dage på Fugleruten.

Da Wren omsider vågnede, stod solen højt på himlen. Gennem sit åbne vindue kunne hun høre fiskerne råbe nede ved anløbsstranden og barnelatter og taktfaste øksehug fra haven udenfor, hvor far var ved at kløve brænde. Hun havde stadig en svag smag af chokolade i munden. Hun blev liggende et øjeblik og nød tanken om, at ingen af dem udenfor, *ingen* andre i Vinlandet, vidste det, hun vidste. Så skyndte hun sig ud af sengen og løb ud på badeværelset for at vaske sig. Hendes spejlbillede stirrede på hende fra det spættede spejl over vasken. Det var et langt, smalt, klogt ansigt. Hun havde sin ørnenæse og nogle bumser omkring den

lidt for lille mund, men hun kunne godt lide sine øjne. De var store, ikke tætsiddende, og irisserne var mørkegrå. *Sømandsøjne* havde far engang kaldt dem, og selv om Wren ikke var helt klar over, hvad det betød, så lød det godt. Hun satte sit kobberøde hår tilbage i en knold og kom i tanke om, at Gargle havde sagt, hun var køn. Hun havde aldrig før betragtet sig selv som køn, men nu kunne hun se, han havde ret.

Hun løb nedenunder og ud i køkkenet, som var tomt. Mors hvide skjorter hang på tørresnoren uden for vinduet. Mor var underligt forfængelig med sit tøj. Hun gik klædt i herretøj, som hun havde taget i de forladte butikker i Vinterarkaden, og hun gik højt op i, at alting var vasket og strøget og fri for møl. Som om pænt tøj ville få folk til at glemme hendes modbydelige, arrede krater af et ansigt. Det var bare endnu et eksempel på hendes tristhed, tænkte Wren, mens hun skænkede sig et glas mælk fra kanden i kølerummet og smurte honning på en af havrekiksene fra i går. Det var alt sammen meget godt, men det gjorde livet svært for Wren at have en mor, som så så underlig ud. Tildys far, gamle hr. Smew, var kun cirka en meter høj, men han var en vaskeægte Anchorage-herre, så der var ikke rigtig længere nogen, der tog notits af hans højde. Mor var anderledes. Hun var altid sur og tvær, så der var aldrig nogen, der glemte, at hun så hæslig ud og var en outsider. Derfor følte Wren sig også som en outsider.

Måske var det derfor, hun havde følt sig så tiltrukket af de glemte drenge. Måske havde Gargle set hendes anderledeshed og turdet betro sig til hende af den grund.

Hun gik ud i haven, mens hun spiste havrekiksen. Hun passede godt på, at der ikke kom honning på mors skjorter. Far stillede små brændeknuder op på huggeblokken én efter én og kløvede dem med brændeøksen. Han havde sin gamle stråhat på, for hans brune hår dækkede ikke længere issen helt, og han blev somme-tider skoldet på sin skaldede plet.

Da han så Wren, holdt han op med at arbejde og satte sig ned, mens han lagde en hånd på brystet. Wren syntes, det så ud, som om han var glad for et påskud til at hvile sig lidt. Hun spekulerede på, om hans gamle sår generede ham igen, men det eneste, han sagde, var: ”Nå, er du omsider stået op?”

”Nej, jeg går bare i søvne,” sagde hun og sparkede et par kviste væk, før hun satte sig ved siden af ham. Hun kyssede ham på kinden og lagde hovedet på hans skulder. Bierne summede rundt om bikuberne for enden af haven. Hun lyttede fraværende til dem og spekulerede på, hvordan hun skulle få nævnt Anchorages Blikbog. Så besluttede hun sig for at spørge ham om noget andet. ”Far,” sagde hun, ”du kan godt huske de glemte drenge, ikke?”

Far så ængstelig ud, som han altid gjorde, når hun spurgte til gamle dage. Han pillede ved armbåndet på hånden, vielsesarmbåndet af rødguld, hvor hans initialer var sammenflettet med mors. ”De glemte drenge,” sagde han. ”Ja, dem glemmer jeg aldrig ...”

”Jeg tænkte på en ting,” sagde hun. ”Var de egentlig ikke onde?”

”Caul kender du jo,” sagde far. ”Og han er ikke ond, vel?”

”Han er småunderlig.”

”Ja, måske, men han er et godt menneske. Hvis du nu var i vanskeligheder, kunne du altid gå til Caul. Det er takket være ham, vi har fundet det her sted. Hvis han ikke var flygtet fra Grimsby og havde givet os Snøri Ulvaeussons kort ...”

”Den historie kender jeg godt,” sagde Wren. ”Men det var altså ikke Caul, jeg spurgte til. Det var mere de andre i Grimsby. De var ret onde, ikke?”

Tom rystede på hovedet. ”Deres leder, Onkel, var en væmmelig karl. Han fik dem til at gøre ting, der ikke var rare. Men jeg tror sådan set både, der var gode og onde glemte drenge, ligesom alle andre steder. Der var en lille fyr, som hed Gargle, kan jeg

huske. Det var ham, der reddede Caul, da Onkel prøvede at slå ham ihjel, og ham, der gav Caul kortet med til os.”

”Han var altså tapper ligesom Caul?”

”På en måde, ja.”

”Og har du mødt ham? Hvor gammel var han?”

”Ganske ung, som sagt,” sagde hendes far og tænkte tilbage på sit korte, skræmmende ophold hos de glemte drenge. ”Ni eller ti. Måske yngre.”

Wren var glad. Hvis Caul havde været ni dengang, kunne han ikke være mere end femogtyve nu, og det var ikke *voldsomt* meget ældre end hende. Og han var et godt menneske, som havde været med til at redde Anchorage.

”Hvorfor er du pludselig så interesseret i det?” spurgte hendes far.

”Ikke for noget,” sagde Wren henkastet. Det var underligt at lyve for far. Det var ham, hun elskede mest i hele verden. Han havde altid behandlet hende som en ven og ikke som et barn, og hun havde altid fortalt ham alting. Pludselig fik hun en voldsom trang til at fortælle ham, hvad der var sket på nordkysten, og spørge ham til råds. Men det gik jo ikke, vel? Det ville ikke være rimeligt over for Gargle.

Far så stadig spørgende på hende, så hun sagde: ”Jeg kom bare til at tænke på dem.”

”Fordi de er glemte?” spurgte far. ”Eller fordi de er drenge?”

”Gæt selv,” sagde Wren. Hun spiste resten af sin havrekiks og gav ham et klæbrigt kys. ”Jeg smutter over til Tildy. Hej!”

Hun gik ud ad lågen i den ene side af haven og hen over Siriuspladsen med solen i håret. Tom stod og betragtede hende, indtil hun drejede om hjørnet. Han var stolt af sin høje, smukke datter, og selv efter alle de år var han forundret over, at han og Hester havde skabt det her nye menneske.

I skyggerne under brændestablen stillede et krabbekamera

skarpt på ham. I en undervandsgrøtte ved en af de mindre holme kunne han ses som et flimrende billede på en rund, blå skærm.

”Hun var lige ved at røbe os!” sagde drengen, der blev kaldt Fishcake. ”Han regner den ud!”

Gargle klappede ham på skulderen. ”Bare rolig. Natsworthy er lige så dum som de andre. Han har ikke skyggen af mistanke om noget som helst.”

Wren skyndte sig hen mod Smew-huset, men hun gik ikke ind ad havelågen. Hun vidste udmærket, at Tildy og familien var oppe i frugthaven her til morgen for at plukke æbler. Hun havde faktisk lovet at komme og hjælpe. Det var helt ufatteligt, at der var dukket noget op, der var så meget vigtigere. Hun skød genvej gennem Vinterarkaden, så sit spejlbillede i de gamle butikkers støvede vinduer, løb ad Rasmussen Boulevard og op ad rampen, der førte op til Vinterpaladset. De store hoveddøre stod altid åbne om sommeren. Wren løb ind og råbte: ”Frøken Freya?”, men det eneste svar var ekkoet af hendes egen stemme, som blev kastet tilbage fra de høje lofter. Hun gik udenfor igen, fulgte grusstien rundt om paladset og fandt frøken Freya i haven, hvor hun var i fuld gang med at samle bønner og lægge dem ned i en kurv.

”Wren!” udbrød hun glædestrålende.

”Hej, frøken Freya!”

”Kan du ikke bare sige Freya?” sagde frøken Freya og bøjede sig ned for at stille sin kurv. Hendes helt store projekt i livet var at få alle til bare at sige ”Freya” til hende, men det var aldrig gået særlig godt.

De ældre huskede alle sammen, at hun var den sidste fra Rasmussenhuset, og kaldte hende stadig ”frøken markgrevinde” eller ”Deres Glansfuldhed” eller ”Issletternes Lys”. De yngre

kendte hende som deres lærerinde, så for dem havde hun altid været ”frøken Freya”. ”Du må huske på en ting,” sagde hun og smilede til Wren, mens hun duppede sveden af sit runde ansigt med et lommetørklæde. ”Du er jo trods alt ikke længere nogen skolepige. Vi kunne meget vel snart blive kolleger. Har du tænkt mere over, om du vil komme og hjælpe mig med de små, når æblehøsten er i hus?”

Wren prøvede at se ud, som om tanken tiltalte hende uden at komme til at give lovning på noget. Hun var bange for, at hvis hun sagde ja til at komme og hjælpe på skolen, så ville hun ende som frøken Freya; tyk, godhjertet og ugift. Hun skiftede hurtigt emne og spurgte: ”Må jeg gå ind på biblioteket?”

”Selvfølgelig!” sagde frøken Freya, som Wren havde vidst, hun ville sige. ”Du behøver da ikke spørge! Var der en særlig bog ...?”

”Det var bare noget, far nævnte engang. Blikbogen.”

Wren rødmede, for hun var ikke vant til at lyve, men frøken Freya lagde ikke mærke til det. ”Det gamle bras?” sagde hun. ”Man kan jo dårligt nok kalde det en bog, Wren. Det er snarere et kuriosum. Endnu en af Rasmussenhusets mange aflagte rariteter.” De gik sammen hen til biblioteket. Det var ikke så sært, at de glemte drenge havde brug for hendes hjælp, tænkte Wren. Den enorme sal havde bøger fra gulv til loft, alle sat i orden i et sindrigt system, som kun frøken Freya kunne hitte rede i. Flossede, gamle billigbøger af Chung-Mai Spofforth og Rifka Boogie stod side om side med træskrin med dyrebare skriftruller og bøger om heksekunst. Bogtitlerne stod på ryggen af skrinene med lille guldskrift, men mange af dem var næsten slidt eller falmet bort, og de glemte drenge var nok alligevel ikke særligt stærke læsere. Hvordan skulle en stakkels tyv vide, hvor han skulle ende og begynde?

Frøken Freya brugte en stige til at nå op på en af de øverste hylder. Hun var faktisk alt for kraftig til at kravle rundt på spinkle

stiger, og Wren blev ramt af dårlig samvittighed og angst for, at hun skulle falde ned. Men frøken Freya vidste præcis, hvad hun ledte efter, og snart var hun nede igen med blussende kinder oven på anstrengelsen. I hånden holdt hun et skrin med et indlagt våbenskjold i narhvaltand fra Rasmussenhuset.

”Se så her,” sagde hun og låste det op med en nøgle, hun havde taget fra en krog på en væg i nærheden.

På et silkefor lå den ting, Gargle havde beskrevet: en omtrent tyve centimeter høj og femten centimeter bred bog fremstillet af tyve blikark, bundet sammen med rusten ståltråd. Arkene var tykke, grå og plettede af rust, og siderne var foldet op i kanterne, så læseren ikke skar fingrene på det takkede metal. På det allerøverste ark havde nogen kradset en cirkel med en primitivt tegnet ørn indeni. Der var skrift rundt om cirklen og under den, men det var for slidt til, at Wren kunne tyde ordene. De andre ark havde klaret tiden bedre, og de mange omhyggeligt indridsede bogstaver, tal og tegn var stadig lige akkurat til at læse. Hvad de betød, kunne Wren ikke sige. Det falmede papirmærke på bagsiden af omslaget var stemplet med Anchorages våbenmærke og ordene *Ex Libris Rasmussen*, men det var det eneste, der gav nogen som helst mening.

”Det er ikke noget synderligt imponerende syn, vel?” sagde frøken Freya. ”Men den er efter sigende meget gammel. Der er et sagn om den, som historikeren Wormwold citerer i *Historia Anchoragia*. For længe siden i Tresminutterskrigens grusomme efterspil var folk i Anchorage på flugt og sejlede på en flåde af utætte både hen over de nordlige have for at finde en ø, hvor de kunne genopbygge deres by. Undervejs mødte de en forlist ubåd. Strålingsstormen havde dræbt hele besætningen, undtagen én mand, som var døende. Han gav et dokument til min formoder, Dolly Rasmussen, og sagde, hun skulle bevare det for enhver pris. Så hun beholdt det, og det gik i arv fra mor til datter i

Rasmussenhuset, indtil papiret begyndte at smuldre. Så blev der lavet en kopi, men da der var papirmangel i de år, blev den ridset ind i nogle gamle, fladbankede konservesdåser. Dem, der stod for kopieringen, vidste nok ikke mere om bogens betydning, end vi gør. Men alene det, at den stammede fra den fortabte verden inden krigen, var nok til at gøre den hellig.”

Wren bladrede gennem metalsiderne, mens ståltråden skrabe og hvinede. Hun forestillede sig den skriver, der for længe siden så omhyggeligt havde indgraveret tegnene i sælfedtlygtens skær under den hundredårige vinters lange mørke. Hvordan skriveren møjsommeligt havde kopieret hver eneste hensmuldrende spalte i et desperat forsøg på at redde noget fra den verden, krigen havde ødelagt. ”Hvad skulle den bruges til?” tænkte hun højt. ”Hvorfor syntes ubådsmændene, at den var så vigtig?”

”Det er ikke til at sige, Wren. Måske døde han, før han nåede at fortælle det, eller også er det blevet glemt. Blikbogen er bare endnu et af mysterierne, oldtidsfolket efterlod os. Det eneste, vi har kunnet tyde i alle koderne, er navnet på en gammel gud, som forekommer adskillige gange: *Odin*. Så måske var det en religiøs tekst. Nå ja. Og billedet på forsiden er seglet, som tilhørte præsidenten for Det Amerikanske Imperium.” Wren så kritisk på ørnen. ”Det ligner nu mere en eller anden fugl.”

Frøken Freya grinede. Hun var smuk, som hun stod der badet i solen, der skinnede ind ad vinduerne i biblioteket. Hun var lige så frodig og lysende som selveste jordgudinden, og Wren elskede hende og skammede sig over, at hun planlagde at bestjæle hende. Hun stillede et par spørgsmål til om Blikbogen, men hun var ikke rigtig interesseret i svarene. Hun rakte frøken Freya bogen, lod hende fortsætte med havearbejdet og lovede at vende tilbage snart og tale om at blive lærer.

Dagen gik hurtigt, og Vinterpaladsets skygge gled hen over byens rustne dæk, mens solen bevægede sig hen over himlen. Snart skulle Wren mødes med Gargle. Hun var begyndt at blive mere nervøs over det. Uanset hvor strålende, tapper og flot han var, og uanset hvor tillokkende det var at hjælpe de glemte drenge, så kunne hun ikke stjæle fra dem, hun havde kendt hele livet. Før eller siden ville Blikbogen blive savnet, og så ville frøken Freya huske, at Wren havde vist interesse for den. Hun ville hurtigt regne ud, hvem der stod bag tyveriet.

Og hvad *var* Blikbogen egentlig? Hvorfor ville Gargle så gerne have fat i den? Wren var ikke dum. Hun vidste, at oldtidsdokumenterne kunne indeholde spor, der kunne være endog meget farlige. Far havde fortalt hende, at hans barndomsby London engang var blevet sprængt i stumper og stykker af en maskine, der hed MEDUSA. Hvad nu, hvis Blikbogen var en håndbog i at bygge noget lignende, og Gargle havde fundet ud af, hvordan man tydede koderne?

Hun gik ned til sydsiden af Anchorage, ned ad de slidte fiskertrapper og hen på den gamle fortøjningsstrand, hvor hun satte sig i skyggen af en gammel, rusten larvebåndstraktor og prøvede at finde ud af, hvad hun skulle gøre. Hendes store, spændende hemmelighed var begyndt at blive lidt af en byrde. Hun ville ønske, hun kunne tale med nogen om det. Men hvem? I hvert fald ikke mor og far og frøken Freya. De ville blive forfærdede ved tanken om, at der var glemte drenge i Vinlandet. Tildy ville nok også blive grebet af panik. Hun forestillede sig, at hun bad om hjælp fra Nate Sastrugi, men nu, hvor hun kendte Gargle, var Nate Sastrugi langt fra flot nok. Han var jo kun en dreng, ret kedelig og sløv i det, og han havde ikke forstand på andet end at fiske. Hun lagde ikke mærke til robåden, der nærmede sig stranden, før hendes mor steg ud af den og råbte: ”Wren? Hvad er det, du sidder og laver? Kom nu lige og hjælp mig med den her.”

”Den her” var en stakkels, lille hjort. Den var stendød og havde et hul i brystet, og nu var mor ved at slæbe den ud af båden for at gå op på Siriuspladsen, hvor hun ville skære den op og salte kødet for at fylde vinterferrådet. Wren rejste sig og gik hen mod hende. Så gik det op for hende, hvor højt solen stod på himlen. ”Det kan jeg ikke!” sagde hun.

”Hvad?”

”Jeg har en aftale!”

Hester lagde hjorten og stirrede på hende. ”Med hvem? Ham Sastrugi-drengen?”

Wren havde prøvet at styre uden om et nyt skænderi, men mors tonefald var nok til at sætte hendes sind i kog. ”Ja, og hvad så?” spurgte hun. ”Hvorfor skulle jeg ikke se ham? Jeg behøver ikke at være lige så ulykkelig som dig hele tiden. Jeg er ikke noget barn længere. Bare fordi der ikke var nogen drenge, der kunne lide dig, da du var på min alder ...”

”Da jeg var på din alder,” sagde mor lavmælt og faretruende, ”så jeg ting, du ikke i din vildeste fantasi kan forestille dig. Jeg ved, hvad folk kan finde på. Det er derfor, vi altid har prøvet at beskytte dig og give dig et trygt og godt liv, din far og jeg.”

”Jeg har rigeligt med tryghed,” sagde Wren bittert. ”Hvad tror du, der skulle ske med mig i Vinlandet? Her sker jo *aldrig* noget med nogen som helst. Du snakker altid om, hvor forfærdeligt du har haft det, og hvor heldig jeg er sammenlignet med dig, men dit gamle liv var garanteret mere spændende end det her! Det synes far helt sikkert også! Jeg har set, hvordan han kigger på billedet af jeres gamle skib. Han elskede at være ude i verden og flyve rundt, og det ville han nok stadig have gjort, hvis han ikke havde været fanget her sammen med *dig*.”

Mor slog hende. Det var en hård, syngende lussing, og idet Wren trak hovedet tilbage, skrabede mors vielsesarmbånd imod hendes kind. Wren var ikke blevet slået, siden hun var lille. Det

sved, og da hun rørte ved sit ansigt, fik hun blod på fingrene fra der, hvor armbåndet havde ramt hende. Hun prøvede at sige noget, men kunne kun gispe.

”Så stopper det,” sagde mor brysk. Hun virkede næsten lige så rystet som Wren. Hun rakte hånden ud mod Wrens ansigt, denne gang forsigtigt, men Wren snurrede rundt og løb hen ad stranden, ind i den kølige skygge under Anchorage, videre ind under den gamle by og ud på markerne bagved, mens hun kunne høre sin mors ophidsede råb et sted bag sig: ”Wren! Kom tilbage! Kom så tilbage!” Hun holdt sig til kysten og løb op mellem træerne, så høstarbejderne i frugtplantagerne ikke kunne se hende. Hun løb og løb og løb på må og få, indtil hun med tårer i øjnene gispende nåede op til klipperne øverst på øen, hvor Gargle ventede på hende.

